

Men der er ikke Tale om at lægge i samme Grad en større Skat paa de smaa Ejendomme, som disse have kostbarere Besætninger. Men selv om dette var Tilfældet, og i saa Fald kan jeg anerkende Tankens Berettigelse, saa maatte den Opførelse, som findes i Tillæg B., Side 1015 fg., indskrænke sig dertil, og saa bliver det kun den Forskel, der er mellem Værdien af en Besætning ved en lille Ejendom og en større, der bliver Grundlaget for den Beregning, som der opføres. Men i saa Fald vilde de 222 Millioner Kr., som opføres i Beregningen, svinde ind til $\frac{1}{4}$ eller 55,831,000 Kr. Den øvrige Forskel, der er, skyldes jo netop den Omstændighed, at den faste Ejendom som saadan har større Værdi — hvad jeg tidligere har paavist — pr. Td. Hartkorn, ganske simpelt af den Grund, at Hartkornsansættelsen kun tager Hensyn til Jordens Værdi, medens Bygninger og Tilbehør lades ude af Betragtning, og disse ville gennemgaaende være af forholdsvis større Værdi for den lille Ejendom end for den større af den Grund, jeg tidligere har paavist, at der med Ejendommen følger Bolig for Familien, som har en bestemt Kapitalværdi. Paa dette Punkt kan jeg altsaa ikke erkende, at der virkelig finder nogen Uret Sted. Derimod skal jeg indrømme, at den første Paavisning, som gøres gældende om, at Tienderne tages med i Beregningen, saa at de tiendefri Ejendomme slippe forholdsvis noget billigere end andre, synes at være ret begrundet; men det ærede Udvalg erkender jo ogsaa selv, at denne Anke ikke rammer Regeringens Forslag, men rammer kun det ny, der er kommet til i Landstingets Forslag. Jeg haaber derfor, at dette maa blive Genstand for Forhandling mellem de to Ting i Fællesudvalg.

Saa ankes der yderligere over, at ved Ejendomsskylden lægges Ejendommens Salgsværdi til Grund. Jeg skal ikke opholde mig ret længe herved; thi jeg har tidligere paavist, at ganske det samme gør Folketingets Forslag, idet ogsaa Folketingets Formueskattelov lægger Ejendommens Salgsværdi til Grund. Jeg kan ikke se andet, end at det er det rigtige, og det bekræftes ogsaa derved — som det vil ses af Kommissionsberetningen — at det samme, saa vidt jeg kan se, er temmelig gennemgaaende ved Skattevedtægterne for den kommunale Beskatning. Nu gøres det yderligere gældende i Betænkningen, at man er gaaet til en fuldstændig og ganske vilkaarlig Fiktion ved at gaa ud fra, at

Indtægten ved de faste Ejendomme svarer til 4 pCt. af Værdien. Jeg skal i saa Henseende kun sige, at Forslaget ogsaa der kun har fulgt, hvad der allerede gælder efter forskellige af de citerede Skattevedtægter. Eksempelvis skal jeg kun henvise til S. 75 i Kommissionens Beretning, hvor det for Maribo Amts Vedkommende siges: „Ejersens Indtægt af alle faste Ejendomme med Tilbehør og Tiender beregnes med 4 pCt. af Ejendommens eller Tiendens Værdi i Handel og Vandel. Med Hensyn til Mølle- og Fabrikejendomme eller Ejendomme, der helt eller delvis ere udlejede, behandles disse ligesom andre faste Ejendomme efter foranstaaende Regel.“ Altsaa her er heller ikke gjort den Forskel, som Udvalget mener, der burde gøres mellem Landbrugsejendomme, beboede Bygninger og Fabrikker; men jeg vil saa ogsaa sige, at jeg tror heller ikke, der er Grund til at gøre denne Forskel; thi det forholder sig hermed vistnok saaledes, at Kapitalen gennemgaaende i sine forskellige Anbringelser giver omtrent den samme Gennemsnitsrente. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at anstille ret indgaaende Undersøgelser over, hvorledes Forholdet er mellem Udbyttet af Aktieselskaber og Udbyttet af Obligationer, og er kommen til det Resultat, at tager man et Gennemsnit, vil det omtrent være det samme Udbytte, man faar, og dette maa da ogsaa antages at gælde ikke blot i den store Almindelighed, men ogsaa for den enkelte Ejendom i Gennemsnit. Ganske vist kan en Fabrik meget godt i et enkelt Aar give en betydeligt større Indtægt end Renteindtægten af en Kapital eller af en fast Ejendom, hvad der dog ofte vil skyldes selve Driften, og altsaa blive en personlig Indtægtsforøgelse. Men til andre Tider vil Indtægten blive langt mindre, saa det gennemsnitlige Kapitaludbytte gennemgaaende vil blive det samme; thi Kapitalen søger gennemgaaende og til enhver Tid at naa det samme Udbytte; den forlader derfor de Steder, hvor den faar et mindre Udbytte, for at søge hen til dem, hvor den faar det større, og saaledes foregaar en Udligning, saa man ganske rolig kan gaa ud fra, at gennemsnitligt vil Udbyttet blive det samme.

Det maa vistnok ogsaa skyldes det ærede Udvalgsfertaals Bestræbelser for at finde Fejl i de foreliggende Forslag, naar det i Tillæg B., Sp. 1021—22, anføres som en væsentlig Anke, at Forslagene ville overføre „en alt for ringe Skat paa Formue, det den virkelige Formue-